

zeer door verontrust, terwijl de teekening bij Fiebrig den indruk wekt, dat het paard zich zeer passief gedroeg. De kleur der vlinders van de Joannis wordt door hem niet vermeld.

Op mijn verzoek was de heer L e m p k e (de oorspronkelijke diagnoses kon hij niet raadplegen) zoo vriendelijk na te zien in Hampson Cat. Phal. Brit. Mus. 1912 de diagnoses van deze beide *Arcyophora*'s. Uit de uitvoerige beschrijvingen, die hij mij toezond, blijkt, dat *Gonioxestis* (nov.) *zanderi* Felder (1874) voorvleugels heeft in hoofdzaak grijs, bruin gestreept. *Arcyophora longivalvis* heeft deze helder roodachtig, soms meer geelachtig of bruin met bleeker streepjes. Het ♀ gewoonlijk meer okergeel.

Het overdag vol zitten van tranende paardeogen met vliegen, is overal bekend genoeg.

Zouden er nog meerdere publicaties zijn over traanminnende nachtvlinders?

Bergen, N.H.

D. MAC GILLAVRY.

Slakken-mimicry van pijlstaartrupsen.

Van den zomer het fietspad Nunspeet—Soerel wandelende, werd mijn oog getroffen door eenige overhangende stengels, waarop groote naaktslakken schenen te zitten. Dichterbij gekomen bleken het echter volwassen pijlstaartrupsen te zijn van *Chaerocampa* (*Eumorpha*) *elpenor* L. en wel de donkere variëteit, die op *Epilobium* zaten. De gelijkenis, mimicry, of hoe men het noemen wil, werd veroorzaakt door de donkere bijna zwarte gechagrineerde rug, maar bovendien door de wijze, waarop de rupsen zaten. Met het achtereinde en de achterste buikpooten zich vasthoudend aan een stengel, werd het lichaam half getordeerd om met de borstpooten een nabij gelegen blad van dezelfde of nabij staande stengel vast te nemen en daaraan te vreten. Soms was het blad waarvan geknaagd werd even hoog als de stengel waaraan het achtereinde van de rups zich vast hield, maar het bevond zich ook wel eenige centimeters lager, waardoor de gelijkenis van de rups met een slak nog versterkt werd.

Men zou denken, dat de achterlijfshoorn direct het slakkensilhouet zou verstoren, dit was echter geenszins het geval. De basis van de korte staarhoorn had dezelfde donkere kleur als het lichaam van de rups, terwijl het scherp afgescheiden overige gedeelte helgeel was, waardoor het aanwezig zijn van een staart absoluut niet opviel.

Mij is niet bekend, dat deze frappante slakkengelijkenis al eerder vermeld is en ook Dr. G. K r u s e m a n, die op mijn verzoek in verschillende boeken over *elpenor*-mimicry nazocht, kon er niets over vinden. Ik kan hem alleen bedanken voor de moeite, die hij zich heeft willen getroosten.

Hetzelfde geldt voor den Heer H. C o l d e w e y, die o.a. in Tutt, Hering etc. nazocht, met hetzelfde negatieve resultaat. Ook hem mijn dank.

Nunspeet, 1943.

D. MAC GILLAVRY.

Winterslaap bij vlinders.

Wel in tegenstelling met mijn observatie, dat in 1942 *Vanessa urticae* L. in Bergen pas begin September hun winterverblijf opzochten, staat het bericht van J. P. T h i j s s e in de Levende Natuur XLVIII, afl. 5, 1 Sept. 1943, p. 68. T h i j s s e constateerde het in den winterslaap gaan op 24 Juli te Bloemendaal. Dit schijnt ook op 1942 te slaan, daar hij verwijst naar eene mededeeling van Chr. H. J. R a a d (cf. DLN XLVIII, afl. 2, 1 Juni 1943, p. 30), waar hetzelfde feit „verleden jaar” op 20 Aug. 1941 te Hilversum geconstateerd werd. Dit jaar (1943) observeerde ik het binnenkomen van de Kleine Vos en van het Roestje op 16 Sept. te Nunspeet. 12 Sept. en vooral 13 Sept. waren zeer heet geweest. Na een onweer was 14 en 15 Sept. de temperatuur veel lager. 16 Sept. 's ochtends zeer koel. 17 Sept. werd de binnengevlogen Vos weer wakker en fladderde eenige tijd tegen de ramen, waar de zon op scheen, daarna kwam hij weer tot rust.

Nunspeet, 1943.

D. MAC GILLAVRY.

Rectificatie.

In de Boekbespreking van den Heer A. S t ä r c k e (Verspreiding en nestoecologie van de mieren) in No. 250/252, 1 Sept. 1943, is een storende drukfout geslopen:

p. 86, r. 25 v.o., staat: niet-statistisch veilig-gestelde getallen

lees: niet statistisch-veilig-gestelde getallen.